

چرا زبان فارسی را دوست دارم؟ - صفحه ۱۳۸

#تاریخ ادبیات:

نظامی: صفحه‌ی ۱۷۸ / غلامعل حداد عادل: صفحه‌ی ۱۷۵ کتاب درسی

#معنای لغات:

صفحه‌ی ۱۳۳ - عالم: دنیا، جهان / تن: جسم / دل: قلب / قیاس: مقایسه / خجل: شرمنده

صفحه‌ی ۱۳۸ - نخست: اول، آغاز / معاصر: هم‌دوره، هم‌عصر / موجب: سبب / همدلی: یک‌دل بودن، آن‌که از نظر عاطفی با کسی هم‌فکری داشته باشد. / هم‌نوا: هم‌صدا، هم‌آواز، هماهنگ / حکیمان: دانشمندان / عالمانه: با دانایی، مطابق با روش دانشمندان / حکمت آمیز: سخن اخلاقی که عمل به آن، سبب رستگاری می‌شود، پند / معارف: (جمع معرفت) دانش‌ها، علوم / مناجات: نیایش، دعا / معبود: خداوند (آنچه مورد پرستش واقع می‌شود). / مهر: محبت، عشق / مهر بورزم: علاقه‌ی فراوان داشته باشم / لالایی: ترانه و آوازی که مادران برای خواباندن کودکان می‌خوانند. / گونه: رخسار، چهره، صورت / همدست: دارای اتحاد، متحد، همراه / وجد: خوشی فراوان، شور و هیجان / چشم انداز: منظره، آنچه از آینده در نظر مجسم می‌شود. / فراتر: جلوتر، پیش‌تر، اشاره به ارزشمندی زبان فارسی است. / یگانه: در این درس به معنی، متحد و یکپارچه / می‌بالم: در این درس، رشد می‌کنم. / دل‌پذیر: دوست داشتنی / تحسین: آفرین گفتن / خوار: ذلیل، حقیر / خدشه: خراش، نقص و اشکال

#معنای نثر:

معنی بیت ابتدای فصل آزاد: این جهان مانند یک جسم و ایران، قلب تپنده‌ی آن و سبب حیات اوست. شاعر نیز از بیان این مقایسه به هیچ وجه شرمنده نیست. {چرا که عین حقیقت است}

« نسیم مهربان لالایی آن‌ها را مانند پری لطیف که بر گونه‌ی من کشیده می‌شود، لمس کنم.»:

ترانه‌های مادران برای کودکان را مانند پری نرم که به صورت من کشیده می‌شود، احساس بکنم.

«زبان فارسی، ریشه‌ای است که با آن به خاک وطنم بسته شده‌ام و فرهنگ سرزمین خود را با این ریشه از خاک می‌مکم.»:

زبان فارسی، مانند ریشه‌ی درختی است که من به وسیله‌ی آن به خاک سرزمینم محکم بسته شده‌ام و جداشدنی نیستم و فرهنگ و تمدن سرزمین خودم را از راه همین ریشه تغذیه می‌کنم.

معنی بیت آخر درس: من فقط به تو علاقه‌مندم و عشق می‌ورزم و به غیر از تو به کس دیگری یا چیزی دیگر علاقه‌ای ندارم.

#آرایه‌ها:

صفحه‌ی ۱۳۳: تشبیه - دنیا به جسم + ایران به قلب

صفحه‌ی ۱۳۹: تلخ کام - کنایه از غمگین و ناراحت شدن / دل برکندن و مهر برداشتن - کنایه از ترک عشق و علاقه / مصراع دوم استفهام انکاری است.

#درک و دریافت:

۱- مطالعه‌ی دقیق زبان فارسی / یادگیری دستور صحیح آن / نگهداری و پاسداشت آثار فارسی زبانان

۲- توجه افراطی به دیگر زبان‌ها / بی‌توجهی به آثار زبان فارسی

نوع نثر: ساده و روان